Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. juli 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – associeringsaftalen EØF-Tyrkiet – afgørelse nr. 1/80 – artikel 13 – standstill-klausulen – familiesammenføring mellem ægtefæller – ny begrænsning – tvingende alment hensyn – vellykket integration – effektiv styring af migrationsstrømme – proportionalitet«

I sag C-89/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Østre Landsret (Danmark) ved afgørelse af 24. januar 2018, indgået til Domstolen den 8. februar 2018, i sagen

A

mod

Udlændinge- og Integrationsministeriet,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, Domstolens vicepræsident, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne C. Toader, A. Rosas og M. Safjan,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: fuldmægtig R. Șereș,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. december 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

– A ved advokater T. Ryhl og C. Friis Bach Ryhl,

– den danske regering ved J. Nymann-Lindegren og M. Wolff, som befuldmægtigede, bistået af advokat R. Holdgaard,

– Europa-Kommissionen ved M. Van Hoof, D. Martin og L. Grønfeldt, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. marts 2019,

afsagt følgende

* Processprog: dansk

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen. Associeringsrådet blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara af Republikken Tyrkiet på den ene side og EØF's medlemsstater på den anden side, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på sidstnævntes vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 (Samling af aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber, bind 3, s. 541, herefter »associeringsaftalen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem A og Udlændinge- og Integrationsministeriet (Danmark), tidligere Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, vedrørende sidstnævntes afslag på hendes ansøgning om meddelelse af opholdstilladelse i Danmark i forbindelse med familiesammenføring.

Retsforskrifter

EU-retten

Associeringsaftalen

3 Det fremgår af associeringsaftalens artikel 2, stk. 1, at denne har til formål at fremme en stadig og afbalanceret styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem de kontraherende parter under fuldt hensyn til nødvendigheden af at sikre en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og en højnelse af beskæftigelsesniveauet og livsvilkårene for det tyrkiske folk.

4 Det fremgår af associeringsaftalens artikel 12, at »[d]e kontraherende parter enes om, på grundlag af [artikel 39 EF, 40 EF og 41 EF], gradvist indbyrdes at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed«.

Afgørelse nr. 1/80

5 Artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fastsætter:

»Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet må ikke indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.«

6 Afgørelsens artikel 14 har følgende ordlyd:

»1. Bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

2. De berører ikke sådanne rettigheder og forpligtelser, som følger af nationale lovgivninger eller bilaterale aftaler mellem Tyrkiet og Fællesskabets medlemsstater, for så vidt disse fastsætter en gunstigere ordning for deres statsborgere.«

Dansk ret

7 Udlændingelovens § 9 fastsætter i den affattelse, der finder anvendelse på hovedsagen, følgende:

»1. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der

[...]
d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,

[...]

Stk. 7. Opholdstilladelse [...] efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. [...]«

8 Ifølge den forelæggende ret fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 7, at de kompetente nationale myndigheder ved vurderingen af, om ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land, skal inddrage samtlige foreliggende oplysninger i sagen.

9 De nævnte myndigheder skal foretage en afvejning af på den ene side referencepersonens tilknytning til Danmark og på den anden side ægtefællens eller samleverens tilknytning til sit hjemland. De skal ligeledes tage referencepersonens tilknytning til ægtefællens hjemland i betragtning.

10 Navnlig skal de kompetente nationale myndigheder bl.a. lægge vægt på længden og karakteren af ægtefællernes ophold i deres respektive oprindelseslande, ægtefællernes familiemæssige bånd til Danmark set i forhold til ægtefællernes familiemæssige bånd til den tilkommende ægtefælles hjemland, ægtefællernes sproglige færdigheder og ægtefællernes uddannelses- eller arbejdsmæssige tilknytning til Danmark eller et andet land.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 Sagsøgeren i hovedsagen, A, er en i Tyrkiet født tyrkisk statsborger, som den 24. maj 1983 giftede sig med B, der ligeledes er tyrkisk statsborger. Ægteparret fik fire børn, som blev født i Tyrkiet, inden A og B blev skilt den 24. juni 1998.

12 Den 7. januar 1999 giftede B sig med en tysk statsborger, der var bosiddende i Danmark. B fik i sin egenskab af ægtefælle til en unionsborger opholdstilladelse i Danmark med virkning fra den 6. juli 1999. Den 27. april 2006 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter de danske gennemførelsesregler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35, og i EUT 2005, L 197, s. 34).

13 De fire børn af ægteskabet mellem A og B fik ligeledes opholdstilladelse i Danmark i medfør af familiesammenføringen med B.

14 B og hans ægtefælle med tysk statsborgerskab blev skilt den 25. juni 2009. Efterfølgende giftede B sig igen med A i Danmark den 28. august 2009. Den 3. september 2009 indgav A under påberåbelse af sit ægteskab med B, der er arbejdstager i denne medlemsstat, en ansøgning til Udlændingestyrelsen (Danmark), tidligere Udlændingeservice, om opholdstilladelse i Danmark.

15 Ved afgørelse af 26. maj 2010 meddelte Udlændingeservice afslag på denne ansøgning i overensstemmelse med bestemmelserne i udlændingelovens § 9.

16 Ved afgørelse af 30. september 2010 afviste Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration den af A indgivne klage over afgørelsen af 26. maj 2010 med den begrundelse, at A og B ikke opfyldte kravet i udlændingelovens artikel 9, stk. 7. Ministeriet fandt således, at den samlede tilknytning, som A og B fortsat havde til Tyrkiet, var større end deres samlede tilknytning til Danmark.

17 Særligt bemærkede Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration bl.a., at A og B er født og opvokset i Tyrkiet, og at de har haft deres skolegang dér. De har ligeledes haft et langvarigt familieliv i dette tredjeland og fik i denne periode fire fællesbørn.

18 Den 10. marts 2014 anlagde A sag ved Retten i Aalborg (Danmark) med påstand om ophævelse af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelse af 30. september 2010 og om hjemvisning af hendes ansøgning om familiesammenføring til fornyet behandling. Sagen blev den 26. maj 2014 henvist til Københavns Byret (Danmark). Den 14. december 2016 henviste den sidstnævnte ret sagen til Østre Landsret (Danmark), idet byretterne i henhold til national ret har adgang til at henvise principielle sager til landsretten til behandling i første instans.

19 Den forelæggende ret er nærmere bestemt af den opfattelse, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning udgør en »ny[...] begrænsning[...]« som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80. Den har imidlertid bemærket, at Domstolen bl.a. i den sag, der gav anledning til dom af 12. april 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), allerede har fastslået, at »nye begrænsninger« i denne bestemmelses forstand kan begrundes i tvingende almene hensyn, såsom formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i værtsmedlemsstaten, forudsat at de er egnede til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

20 I denne forbindelse ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning, således som den gennemføres af de kompetente myndigheder, er forholdsmæssig, når henses til det forfulgte formål.

21 På denne baggrund har Østre Landsret besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) I et tilfælde, hvor der er indført »nye restriktioner« for familiesammenføring mellem ægtefæller, der som udgangspunkt strider mod stand still-bestemmelsen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80[...], og disse restriktioner begrundes med det af Domstolen i [dom af 12. april 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), og af 10. juli 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066)], anerkendte hensyn til »vellykket integration«, kan da en regel som [udlændingelovens] § 9, stk. 7 – der blandt andet betyder, at det overordnet er en betingelse for familiesammenføring mellem en person, som er tredjelandsstatsborger og har opholdstilladelse i Danmark, og dennes ægtefælle, at parrets tilknytning til Danmark er større end til Tyrkiet – anses for »begrundet i et tvingende alment hensyn, som er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre[, end]hvad der er nødvendigt for at nå formålet?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, således at et tilknytningskrav som udgangspunkt anses for egnet til at sikre integrationsformålet, kan der da, uden at dette strider mod restriktionstesten og proportionalitetskravet:
   [a)] anvendes en praksis, hvorefter der, når ægtefællen med opholdstilladelse i medlemsstaten (referencepersonen) først er kommet dertil som 12-13-årig eller senere, ved vurderingen af referencepersonens tilknytning til medlemsstaten lægges betydelig vægt på følgende:

   — om den pågældende enten har haft et længerevarende lovligt ophold i medlemsstaten på ca. 12 år,

   — eller har haft ophold og et fast arbejde i medlemsstaten, som indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og eventuelle kunder på medlemsstatens sprog, og som uden væsentlige afbrydelser har varet i mindst 4-5 år,

   — eller har haft ophold og et fast arbejde, som ikke indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og kunder på medlemsstatens sprog, uden væsentlige afbrydelser i medlemsstaten i mindst 7-8 år,

   [b)] anvendes en praksis, hvorefter det taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at referencepersonen har bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland ved at tage på hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet, mens korterevarende ferieophold eller skoleophold ikke taler imod en tilladelse,
   [c)] anvendes en praksis, hvorefter det med meget betydelig styrke taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at der foreligger en såkaldt »gift, skilt og gift igen«-situation[?]«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

22 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en national foranstaltning, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« i denne bestemmelses forstand, og om en sådan foranstaltning i bekræftende fald kan begrundes i formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i den pågældende medlemsstat.

23 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 generelt forbyder indførelse af enhver ny national foranstaltning, som har til formål eller følge, at en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område underkastes betingelser, som er mere restriktive end dem, der fandt anvendelse på den pågældende, da nævnte afgørelse trådte i kraft i forhold til den pågældende medlemsstat (dom af 29.3.2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

24 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelse, nemlig udlændingelovens § 9, stk. 7, blev indført efter den dato, hvor afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft i Danmark, og at det på familiesammenføringsområdet forholder sig således, at den nævnte bestemmelse med hensyn til ægtefæller til tyrkiske statsborgere, der opholder sig lovligt i denne medlemsstat, har skærpet betingelserne for den første indrejse på dansk område i forhold til de betingelser, der fandt anvendelse, da afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft i den nævnte medlemsstat.

25 Det fremgår desuden af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at B er en tyrkisk arbejdstager, der udøver lønnet beskæftigelse i Danmark, og at hans ægtefælle, A, ønsker at slutte sig til ham i denne medlemsstat. Således som det i det væsentlige fremgår af nærværende doms præmis 15 og 16, har de kompetente nationale myndigheder meddelt afslag på den af A indgivne ansøgning om familiesammenføring på grundlag af udlændingelovens § 9, stk. 7.

26 For så vidt som situationen for B, som er en tyrkisk arbejdstager, der er lovligt integreret i arbejdsmarkedet i Danmark, vedrører en økonomisk frihed, i det foreliggende tilfælde arbejdskraftens frie bevægelighed, skal det fastslås, at denne situation er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 36).

27 Der skal følgelig alene henvises til situationen for den tyrkiske arbejdstager, der er bosiddende i den pågældende medlemsstat – i det foreliggende tilfælde B – med henblik på at fastslå, om en national foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede ikke skal anvendes med henvisning til stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, såfremt det viser sig, at foranstaltningen kan påvirke arbejdstagerens frihed til at udøve en lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat (dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 37).

28 I denne sammenhæng skal det bemærkes, at en national lovgivning, der skærper betingelserne for familiesammenføring for tyrkiske arbejdstagere, der er lovligt bosiddende i den pågældende medlemsstat, i forhold til de betingelser, der fandt anvendelse, da afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft i denne medlemsstat, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« som omhandlet i afgørelsens artikel 13 for de nævnte tyrkiske arbejdstageres udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed i den nævnte medlemsstat (dom af 7.8.2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

29 Det forholder sig således, idet en tyrkisk statsborgers beslutning om at rejse til en medlemsstat for varigt at udøve lønnet beskæftigelse dér kan påvirkes negativt, hvis denne medlemsstats lovgivning vanskeliggør eller umuliggør familiesammenføring, således at den nævnte statsborger i givet fald kan se sig nødsaget til at vælge mellem sin beskæftigelse i den berørte medlemsstat og sit familieliv i Tyrkiet (jf. i denne retning dom af 7.8.2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, præmis 61 og 62).

30 Ved at skærpe de adgangsbetingelser, som ægtefællen til en tyrkisk statsborger, der er lovligt beskæftiget på det danske arbejdsmarked, skal opfylde med henblik på familiesammenføring, udgør den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning i det foreliggende tilfælde, således som generaladvokaten har anført i punkt 15 i forslaget til afgørelse, en »ny[...] begrænsning[...]« som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 for B's udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed i den pågældende medlemsstat.

31 Således som det følger af Domstolens praksis, er en begrænsning, som har til formål eller til følge at undergive en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område mere restriktive betingelser end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden, imidlertid forbudt, medmindre den henhører under de begrænsninger, der er fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den er begrundet i et tvingende alment hensyn, er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet (dom af 7.8.2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).

32 I denne henseende er det ubestridt, at den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning ikke henhører under de begrænsninger, der er fastsat i artikel 14 i afgørelse nr. 1/80.

33 Den forelæggende ret har anført, at det formål, der forfølges med udlændingelovens § 9, stk. 7, er at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark. Den danske regering er af den opfattelse, at det med den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning ligeledes tilsigtes at virkeliggøre formålet om at sikre en effektiv styring af migrationsstrømme.

34 Hvad for det første angår formålet om at sikre en vellykket integration har Domstolen allerede fastslået, at et sådant formål, henset til den betydning, som integrationsforanstaltninger tillægges i EU-retten, kan udgøre et tvingende alment hensyn med henblik på artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 55 og 56).

35 Det skal derfor efterprøves, om udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i Danmark, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

36 Hvad i denne henseende angår spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål, skal det fastslås, at det fremgår af den nævnte foranstaltning, at en vellykket integration i Danmark af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager, som har lovligt ophold i denne medlemsstat, ikke kan sikres, såfremt deres samlede tilknytning til et tredjeland er stærkere end deres samlede tilknytning til Danmark.

37 Da den tilknytning, som såvel den ægtefælle, der allerede befinder sig på det danske område, som sagsøgeren i hovedsagen har til tredjelandet, ikke har nogen større indvirkning på sandsynligheden for en vellykket integration af sidstnævnte i denne medlemsstat, gør den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning det ikke muligt at lægge til grund på tidspunktet for behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på familiesammenføring, at en vellykket integration af ansøgeren i Danmark ikke kan sikres.

38 Således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 31 i forslaget til afgørelse, gør den nævnte foranstaltning det nemlig ikke muligt at vurdere muligheden for integration af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager, der opholder sig lovligt i Danmark, eller af ægteparret, som den pågældende danner med den nævnte arbejdstager, i denne medlemsstat.

39 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at de kompetente nationale myndigheder fandt, at B fortsat havde en større tilknytning til Tyrkiet end til Danmark. Det skal imidlertid fastslås, at B er en tyrkisk arbejdstager, der er lovligt integreret i det danske arbejdsmarked, og som i flere år har opholdt sig lovligt med sine børn i denne medlemsstat. Det følger heraf, at en tyrkisk statsborgers tilknytning til sit oprindelsesland ikke kan begrænse muligheden for sidstnævntes integration, idet forholdet til dette land og forholdet til værtsmedlemsstaten ikke er af en sådan art, at det ene forhold udelukker det andet.

40 Desuden forholder det sig for det første således, at udlændingelovens § 9, stk. 7, ikke fastsætter nogen integrationsforanstaltning, der kan forbedre muligheden for integration af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager med lovligt i ophold i Danmark, som ønsker at slutte sig til denne arbejdstager i nævnte medlemsstat.

41 For det andet fremgår det af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at de kompetente nationale myndigheders vurdering af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, hviler på diffuse og upræcise kriterier, som i strid med retssikkerhedsprincippet medfører forskelligartet og uforudsigelig praksis.

42 Det følger heraf, at den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning ikke er egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark.

43 Hvad for det andet angår det af den danske regering påberåbte formål om en effektiv styring af migrationsstrømme har Domstolen allerede fastslået, at et sådant formål kan udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (dom af 29.3.2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, præmis 39).

44 Den nævnte regering har imidlertid i sit skriftlige indlæg anført, at den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning er egnet til at sikre formålet om en effektiv styring af migrationsstrømme, idet den gør det muligt at begrænse familiesammenføring mellem ægtefæller til de tilfælde alene, hvor sandsynligheden for, at ansøgeren om opholdstilladelse integreres i Danmark, er større.

45 Således som det fremgår af nærværende doms præmis 37 og 38, gør den nævnte foranstaltning det imidlertid ikke muligt at vurdere muligheden for integration af en person, der har ansøgt om opholdstilladelse med henblik på familiesammenføring, i Danmark.

46 På denne baggrund er den i hovedsagen omhandlede foranstaltning ikke egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om en effektiv styring af migrationsstrømme.

47 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en national foranstaltning, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« i denne bestemmelses forstand. En sådan begrænsning er ikke begrundet.

Det andet spørgsmål

48 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

49 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, vedtaget af Associeringsrådet, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963, skal fortolkes således, at en national foranstaltning, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« i denne bestemmelses forstand. En sådan begrænsning er ikke begrundet.

Bonichot Silva de Lapuerta Toader

Rosas Safjan

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 2019

A. Calot Escobar
Justitssekretær

J.-C. Bonichot
Formand for Første Afdeling